

Skinnkath. "En sägen"

Denna sägen, ^{berg berg} omtalar hur en grav nyttkommit,
 i slottsträdgården, i min hembygd. Graven, varom
 sägen förtäljer, är en egendombig grav. Den är
 gjord av kvadersten, och liknar en stengrotta.

Det säges att denna alkov, gömmer skoffet
 av en "Greve".

På ena sidan av graven finnes en gravering
 inhuggen, vilken föreställer bilden av två unga
 människor, (en man och en kvinna) kämpa för
 sina liv bland brusande vågor.

Jag skall nu citera gravens historia;
 såsom jag själv hört den, av gamla berättas!

— För många, många, år sedan bodde
 i långt från detta bruk, en mjölnare, som
 en morgon i sin kvarn, fann ett litet
 gossebarn ligga sovande på kvarnens botten. 21

Gossen syntes hava grätit sig till
 sömn, för de våta kinderna buro vittne därom.

Någon okänd person hade nedfiset
 gossen, på pottnen av kvarnen, genom ett kraigt
 fönster. Mjölnaren gjorde stora forskningar,
 för att finna barnets föräldrar, men utan
 resultat de voro föräldrad borta. Emellertid
 adopterades gossen i mjölnarens familj, och
 fick namnet "Olov".

Oloven gingo, och gossen växte upp till
 yngling. Kvarnen tyckte han blev fång.

Han ville ut och se världen, och så
 en dag tog han farväl av sina föräldrar
 och reste långt bort.

Många år gingo sedan, men intet hördes
 från honom, så mjölnarfamiljen sörgde honom
 såsom död.

Men så en dag förändrade ett ryckte, att

Olov var på väg hem, och gift med Färna.
Grevens dotter.

Det skulle nämligen lär ha varit så,
att Grevens från Färna med sin dotter
varit i Finland-på besök. Och på hemfärden,
därifrån, hade slumpen fört dem ut, på samma
skepp, som Olov styrde.

Det säges att de ej kommo till land, på detta
skepp, stormen bröt det sönder. Men Olov
lyckades ändå rädda de båda som tillhörde
hans hembygd.

För denna bragd erhöll Olov, "Färna Brukt",
-efter Grevens död-

Det säges; att "Lycho Grevens", som Olov kallades för var
omtyckt av alla, både gamla och unga.

När Lycho Grevens kände sitt slut närkas,
bad han sitt folk, att få bli begravd i sin
trädgård, invid slottet. — Och tillade; Ni vandra
varför jag vill hava min gravplats där! — Jo,
därfor att jag så ensidigt tillkommit till denna
bygd; vill jag utan sidokamrat, sova i min trädgård
till dess någon kommer, som har lust att rycka
mig därifrån!

Lycho grevens fick sin sista begäran
uppfylld. Men inte nog därmed, folket uppförde
även en stenalkov över den dödes grav, med
en ingravering på gravens ena sida.

Den står gravens i slotts trädgården till
ett minne, och beundras av många. — Slut.